

Ellen Gootjes maakt graag kinderen blij

ZAANDAM - In het dagelijks leven is Ellen Gootjes gewoon een jonge moeder met drie kleine kinderen. Maar ze verruult haar moederrol regelmatig voor de rol van clown Ellebel. Dan stapt ze uitgedost als clown in haar auto met als doel kinderen te vermaken op huisfeestjes, bruiloften en andere festiviteiten.

Haar programma is afgestemd op kleine kinderen. Ze goochelt, ze maakt in hoog tempo allerlei dierfiguren van ballonnen en ze schminkt de kinderen. Maar bovenal is ze clown. Een grappig figuur met een geschminkt gezicht, een malle pet, een wilde rode pruik, een wijde bloemetjesbroek en grote schoenen.

„En ik heb een raar loopje en praat anders, zegt Gootjes. „Maar niet te overdreven. Je moet in hun ogen clown zijn. Die pruik laat ik vaak weg, want de kleintjes worden er een beetje bang van. Jonge kinderen hebben veel fantasie en vinden gauw iets een beetje eng. Ik geef ze de ruimte om te kijken en te wennen. Door mijn manier van doen kom ik heel vertrouwd over. Zelfs de meest bange kinderen zijn aan het eind van mijn programma wel ontdooid.”

Gootjes omschrijft Ellebel als een vrolijke, opgewekte clown die vriendelijk is voor de kindjes zodat de ouders gerust kunnen zijn. „Eigenlijk is een clown een tragikomische figuur, maar dat melancholieke spreekt mij niet zo aan. En het past niet bij kinderen.”

„Kinderen blij maken is mijn allergrootste hobby”, meldt Ellebel op haar website. Een leu-

Naam: Ellen Gootjes
Leeftijd: 30 jaar
Woonplaats: Zaandam
Beroep voorheen: pedagogisch werkster met verstandelijk gehandicapten
Bezigheid: clown
Artiestennaam: Ellebel
Hoogtepunt: optreden voor 800 man publiek (2005)

ke site die mensen aanspreekt, weet Gootjes. Ze wordt steeds vaker gevraagd voor feestjes. En niet door louter bekenden, zoals voorheen. Een artikel over Ellebel in een vrouwenblad bracht haar landelijke bekendheid. Leuk, maar haar act opvoeren in Drenthe of Limburg is te veel gevraagd. Gootjes houdt het bij 'optredens in de buurt'.

„Clown spelen is leuk”, zegt Gootjes. „Ik geniet ervan. Ze kijken echt naar je uit. En na afloop, als de kinderen met me meelopen en zwaaien, is het kicken. Vooraf ben ik wel een beetje gespannen. Ik moet zorgen dat het feestje leuk wordt. Die druk voel ik altijd. Maar als ik na het feestje al die blije gezichten zie, ben ik die druk helemaal kwijt.”

Dat er een clown in haar stak, wist Gootjes niet. „Ik had niks met clowns. Ik hield van dan-

Artiesten in de marge. Ze zijn ergens goed in en vermaken daarmee het publiek. Op feestjes, op braderieën, op bruiloften en partijen. Bekend zijn ze nog niet. Misschien gaan ze het ooit maken. Of nooit. Maar ze gaan door met hun act. Met het vermaken van mensen. In hun vrije tijd. Op weg naar roem. Of gewoon omdat ze het leuk vinden. Of het niet kunnen laten. De komende weken vertellen entertainers uit de Zaanstreek hun verhaal.

sen en van lol maken op school. Als tiener viel ik graag op. Ik wilde wel wat, maar ik had geen bijzondere talenten.” Ze werd pedagogisch werkster en ging werken met verstandelijk gehandicapte volwassenen, maar ze volgde ook cursussen drama, dans en mime. „Die opleiding deed wat met me. Vooral mime lag me. En ik bedacht vaak grappige dingen, vonden de leerkrachten. 'Ellen, jij bent een clown', zeiden ze. Als ik naar mijn gezicht kijk, begrijp ik wel waarom. Op dat moment wist ik: ooit word ik clown. Maar dan wel een vrolijke.”

Schminken, goochelen, razendsnel werken met ballonnen. Gootjes, inmiddels getrouwd, leerde het allemaal. En ze maakte alvast een clownspak. Ze overwoog straatartiest te worden. Het kwam er niet van. Maar toen ze medeorganisator

was van een kinderfeest en de clown verstek liet gaan, wees iedereen naar haar. 'Vooruit Ellen, speel jij maar voor clown'. „M'n allereerste keer. De geboorte van Ellebel”, aldus Gootjes.

„Die naam heb ik toen bedacht. Op dat feest, met tachtig kinderen, moest ik steeds tien minuten vullen. Het ging geweldig. Mijn trucjes en dingetjes sloegen aan. Ik had succes. Het voelde goed. Ze vonden me een echte clown. Daarna werd ik gevraagd voor een verjaardagspartijtje. En weer. Het ging van mond tot mond. Ze wilden me en ik kreeg er ook nog geld voor.”

Haar hobby is inmiddels uitgegroeid tot werk. Verjaarspartijtjes, Surinaamse familiefeestjes, Turkse besnijdenisfeesten, feestclown Ellebel komt overal. Veel in Amsterdam. Met als hoogtepunt een optreden op een podium voor een zaal met 800 mensen. „Een Turks feest. Maar wel een afstandelijke gebeurtenis, zegt Gootjes. „Ik had geen contact. Ik stond wel tien meter van het publiek af. Een kinderfeestje vind ik leuker.”

Gootjes wil meer. Groter worden. Bekender. Een eigen onderneming. Avonturen van Ellebel vastleggen op video. Een aantal vrouwen opleiden zodat ze aan alle aanvragen kan voldoen en zelf niet altijd hoeft. „Ellebel moet een begrip worden. Net als Pipo. Zodat kinderen zeggen: ik wil een Ellebel worden. Maar dat is nog niet gebeurd.”

Ellen Gootjes als de clown Ellebel.